

РЕШЕНИЕ

№ 856

гр. София, 08.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав, в
публично заседание на 23.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11254** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Й. Т. К., наследник на Т. К. Д. срещу заповед № РЛ – 189 от 17.10.2012г на областен управител на област С.. Претендира се незаконосъобразност на оспорвания акт в частта относно определения размер на обезщетение.

В съдебно заседание, жалбоподателката се явява лично като поддържа жалбата. Излага подробни съображения както в открито съдебно заседание, така и в допълнителна писмена молба, като повечето от тях касаят претърпени от баща ѝ вреди, свързани с осъждането и пребиваването му в затвора, както и понесени от семейството му вреди, представляващи унижение, психически тормоз и пр.

Ответникът по оспорването, областен управител на област С. чрез юрк. К. оспорва жалбата. Твърди, че ответникът признава с оспорвания акт, че спрямо наследодателя на жалбоподателката е осъществена незаконна репресия. Размерът на обезщетението обаче се определял от времетраенето на репресията. Претендира законосъобразно определяне на размера на обезщетението, за който твърди, че е нормативно и императивно определен и не зависи от преценката на органа.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не изпраща представител.

АССГ в настоящия съдебен състав, при извършена служебна проверка за допустимост на оспорването, приема същото за допустимо като подадено в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съди съдебен състав. Предмет на

контрол за законосъобразност в настоящото производство е заповед № РЛ – 189 от 17.10.2012г на областен управител на област С., издадена на основание чл.32, ал.1 от ЗА, чл.1, т. 1, чл. 2, ал. 1, т. 9 и чл. 3, ал. 1 от ЗПГРРЛ (обн. ДВ, бр. 50/1991 г. с изменения и допълнения), § 5 от ЗИД на ЗПГРРЛ (обн. ДВ, бр. 26 от 2008 г.), чл. 1, ал. 3, във връзка с чл. 7, ал. 1 от Наредба за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ приета с Постановление № 88 от 19.04.2006 г. на Министерския съвет (обн. ДВ, бр. 35 от 2006 г.), изменена с постановления № 231 от 19.09.2008 г. (обн. ДВ, бр. 86 от 2008 г.), № 135 от 29.05.2009 г. (обн. ДВ, бр. 43 от 2009 г.) и № 147 от 23.07.2010 г. (обн. ДВ, бр. 58 от 2010 г.) на Министерския съвет и искане вх. N 91 РЕ/71 от 10.08.2011 г., подадено в Областната администрация на област С.. Същата има характер на индивидуален административен акт, който съгласно чл. 5 ал.4 от ЗПГРРЛ подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред АС по седалището на органа издал оспорвания акт. АССГ в настоящия съдебен състав приема оспорването за допустимо доколкото в жалбата се възразява срещу определения размер на обезщетението, тъй като с акта си административният орган е признал правото на еднократно обезщетение на наследника на репресираното лице. По отношение на възражението на ответника, че обжалваната заповед е изцяло благоприятна за жалбоподателката и същата няма правен интерес да я оспорва, съдът като се базира и на практиката на ВАС /Решение № 12314 от 17.11.2008 г. на ВАС по адм. д. № 2435/2008 г., III о., докладчик председателят П. И., Решение № 4838 от 16.05.2007 г. на ВАС по адм. д. № 880/2007 г., III о., докладчик съдията Е. М.; Решение № 5660 от 21.04.2011 г. на ВАС по адм. д. № 14532/2010 г., III о., докладчик съдията В. П. и др./, приема, че жалбоподателката има правен интерес да оспорва заповедта, независимо, че с нея се признава правото на еднократно обезщетение по ЗПГРРЛ, тъй като същата твърди незаконосъобразно определяне на размера на обезщетението, а същият въпрос касае спора по същество и не може да бъде проверен от съда, ако производството по делото бъде прекратено. На л. 9 по делото е приложено копие от оспорваната заповед, като на гърба на същата е направено отбелязване за връчването ѝ на заявителката Й. К. на 01.11.2012г. Жалбата на К. е входирана в АССГ на 13.11.2012г в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 ал.1 от АПК. К. е адресат на заповедта и като такъв е активно процесуално легитимирана да я оспорва.

Въз основа на събраните по делото доказателства и като взе предвид становищата на страните, АССГ прави следните изводи от фактическа и правна страна:

Й. Т. К., в качеството ѝ на наследник на Т. К. Д. – Удостоверение за наследници на л. 18 по делото, е подала искане №91 РЕ/71 от 10.08.2011г. за изплащане на обезщетение по реда на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица. Заявлението е приложено на л. 15 по делото, същото е бланково и в него е изписано, че представлява искане за изплащане на еднократно обезщетение по ЗПГРРЛ. Като репресирано лице в заявлението е посочено – Т. К. Д., като наследник на репресираното лице е посочена Й. Т. К. и като основание за изплащане на обезщетението е посочено това, че наследодателят - Т. К. Д. е претърпял репресия по смисъла на чл. 2, ал.1, т.9 от ЗПГРРЛ, изразяваща се в "осъждане на лишаване от свобода". Към искането са приложени писмени доказателства по смисъла на чл.3, ал.3, т.1, б. "а" от Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ -Служебна бележка от Министерство на правосъдието - В. затвор, в която е посочен периода на лишаването от свобода на репресираното лице за времето от

24.03. 1945г. до 27.09.1946г. – л. 19 по делото, както и присъда от 23 март 1945г. на Четвърти състав на Н. съд за В. област, по нак.дело №90/1945г. – л. 51 по делото. Ответникът е извършил служебна проверка при Национална агенция по приходите - [населено място], като от съдържанието на писмо №06-00-12/23.03.2012г. – л. 24 по делото, се установява, че на Т. К. Д. и неговата наследница Й. Т. К. не е изплащано обезщетение по реда на Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, приета с ПМС №249/1992г. и по реда на ПМС №38 от 1990г.

АССГ споделя становището на ответника, че със Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица е признато право на обезщетение на визираните в разпоредбата на чл.1 лица, които са били незаконно репресирани заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода 9 септември 1944г. до 10 ноември 1989г. Според т.9 на чл.2 от ЗПГРРЛ се признава право на обезщетение на репресирани лица, които са "осъдени от Н. съд 1944г.-1945г., които са реабилитирани по съдебен ред, чиито деяния са амнистирани или чиито присъди са отменени по реда на надзора".

В действителност, за да възникне субективното право на обезщетение в полза на репресираното лице, приложимият закон урежда като основни предпоставки: 1.) претендираната репресия да е една от изрично изброените с разпоредбите на чл.1 и чл.2 от ЗПГРРЛ и 2.) тя да е наложена по причини, свързани с произхода, политическите убеждения или религиозните вярвания на репресираното лице. Тези две условия са задължителни, за да се признае незаконна репресия, респ. право на обезщетение. В конкретния случай, областният управител с оспорвания акт е прил, че е налице репресия по смисъла на чл. 2, т. 9 от ЗПГРРЛ по отношение на Т. К. Д., като с чл.5, ал.1, б. "а" от Закона за амнистия от 1964г. /ДВ, бр. 71 от 08.09.1964г./ деянието е амнистирано.

Съдът приема становището на ответника, че административният орган е издал оспорвания акт при изцяло изяснена фактическа обстановка относно наличието на условията, които предпоставят възникването на правото на обезщетение по реда на ЗПГРРЛ.

В настоящия случай е налице репресия по смисъла на чл.2, ал.1, т.9 от ЗПГРРЛ: 1.) наследодателят на жалбоподателката Т. К. Д. е бил осъден от Н. съд, за което свидетелства представената присъда от 23 март 1945г. на Четвърти състав на Н. съд за В. област, като същият ефективно е изтърпял наказанието си от 24.03. 1945г. до 27.09.1946г.; 2.) деянието по чл.2, т.4, 7 и 8 от Наредба-закон за съдене от Н. съд е амнистирано със Закона за амнистия от 1964г.; 3.) видно от мотивите на присъдата е налице и причината - политическа, поради която е извършено престъплението, за което е осъдено репресираното лице.

Оспорването на К. касае размера на определеното обезщетение:

При извършена проверка в тази насока, АССГ в настоящия съдебен състав приема следното: Правилно и изцяло в съответствие с приложимите нормативни разпоредби - чл.7, ал.1 от Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, Областен управител на област С., при издаването на обжалваната заповед е определил размера на полагащото се за Й. Т. К. обезщетение. Размерът и редът за изплащане на обезщетение е уреден в Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ. Репресията, осъществена спрямо нейния наследодател е с обща продължителност от 18 месеца (от 24.03. 1945г. до 27.09.1946г. = 18 мес.). Общият размер на обезщетението за имуществени вреди на наследниците на лицата по чл.1, ал.1, т.9 от Наредбата за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, в която

хипотеза попада жалбоподателката, се определя в зависимост от времетраенето на репресията - по 48 лв. за пълен календарен месец. Следователно определеният в т. II от обжалваната заповед №РЛ-189/17.10.2012г. размер на дължимото обезщетение от 864 лв. е правилно изчислен (18 мес. x 48 лв. = 864 лв.). АССГ споделя извода на ответника, че размерът на обезщетението е нормативно определен и не зависи от преценката на административния орган.

По отношение многобройните възражения на жалбоподателката за претърпени от нея и семейството на баща ѝ имуществени и неимуществени вреди, представляващи унижение, страдания, лишаване от право на обучение, претендирани заболявания и смърти в резултат на определен начин на живот, за който същата твърди, че е последица от репресията спрямо баща ѝ, същите възражения не са предмет на преценка в настоящото производство. Й. Т. К. има право на обезщетение по общия ред пред общия съд ако претендира вреди в размер над нормативно определения с посочената погоре наредба по приложение на закона. АССГ в настоящото производство няма правомощия да събира доказателства за претърпените от К. вреди и да поставя същите на обсъждане в това производство, тъй като размерът на претендираното еднократно обезщетение по ЗПГРРЛ е нормативно определен по наредбата и не зависи нито от волята на областния управител, нито от волята на съда.

Предвид изхода на делото, на ответника се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Й. Т. К., наследник на Т. К. Д. срещу заповед № РЛ – 189 от 17.10.2012г на областен управител на област С..

ОСЪЖДА Й. Т. К. да заплати на областен управител на област С. град разноски по делото в размер на 150лв.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: